

digt at have en saadan Restancekonto, thi derved flyder det ene Regnskab jo over i det andet, og det maa jo være Bestræbelsen, at der er et bestemt Spil mellem de forskellige Aars Regnskaber. Naturligvis kunne Udgifter paa Restancekontoen være mere eller mindre undskyldelige, mere eller mindre nødvendige, men det hører dog altid til den Slags Ting, som maa kaldes mindre korrekte, og som vi skulle undgaa saa meget som muligt. Hvorvidt det er Tilfældet med de Udgifter, som her er Tale om, er jeg ikke i Stand til at kunne bedømme paa dette Trin, thi Udvalget har i den Henseende ikke haft Andet at holde sig til, end hvad der staar i Statsrevisionens Betænkning Side 155. Jeg haaber imidlertid, at Statsrevisionen ogsaa fremtidig vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt.

Der er, saa vidt jeg kan se, ikke udtalt Noget, som giver nogen yderligere Anledning til Bemærkninger, inden vi komme til, hvad der angaar Krigsministeriet. Men da den ærede Minister har ønsket, at vi skulde vente med Forhandlingen herom, indtil vi komme til 2den Behandling, skal jeg undlade at ytre mig derom. Se, finder det ganske rigtigt, og jeg tillod mig derfor ogsaa at afbryde det ærede Mindretal, da han begyndte at komme ind paa det; thi jeg vilde heller ikke finde det at være nogen heldig Forhandlingsmaade, om et saadant Uffnit blev ligesom skaaret over i tre Dele, idet jeg nemlig igaar har indledet det og nu Mindretallet omtalte sin Opfattelse, og Ministeren saa først kom til at svare om nogle Dage.

Navn: Den ærede Ordfører bemærkede, at den Sum, der var kommen ind ved Transaktionen angaaende Salget af Pantserfregatten „Danmark“, ikke var, som anført i Mindretallets Betænkning, omtrent 264,000 Kr., men derimod mindre. Men heri tager den ærede Ordfører fejl. Det vil nemlig tydelig ses af Statsrevisionens Betænkning p 85—86, at den Sum, som der staar opført som indkommen i Statskassen, er, efter Fradrag af alle Udgifter, 264,540 Kr. 60 Ore, og den Sum, som Statskassen i Virkeligheden har tjent, er endda lidt større, idet vedkommende Mellemand af den Halvdel af Kommissionen, som han beholdt, har indbetalt 6,000 Kr., til Statskassen for Stempel, saa at altsaa den hele Renindtægt bliver over 270,000 Kr. for Staten. Jeg skal tilføje, at naar jeg selv skulde have Noget at anke over i den hele Transaktion, var det snarere over, at man fik for mange Penge ind i Statskassen ad denne Vej. Det omtales dernæst af den ærede Ordfører, at det vist havde været muligt at faae mere tilbage af Mellemanden. Jeg kan ikke paa nogen Maade se, at dette havde været muligt, jeg antager med Sikkerhed, at han ikke kunde have været tvunget til at betale det Mindste tilbage, jeg paaskjønner derfor, og det synes virkelig ogsaa

at burde paaskjønnes, at han sølte en moralisk Forpligtelse til under de forandrede Omstændigheder at betale Halvdelen af den modtagne Sum tilbage. Med Hensyn til den, som det synes, lidt ubetydelige Anke, der ogsaa blev fremført, at jeg skulde have forarsaget Statskassen en Udgift af 1,000 Kr. ved at henvende mig til en anden henværende Retskyndig end Kammeradvokaten, da maa jeg bemærke, at Grunden dertil ene og alene er den, som er anført i Mindretallets Betænkning, nemlig, at der var den særlige Omstændighed ved denne Sag, at det, det kom an paa, var Kjendsskab til engelske Retsforhold. Da dette nu var saa, saa raadførte jeg mig med forskellige Personer, som jeg antog, man bedst vilde kunne støtte sig til i den Henseende, og spurgte dem, hvem af vore henværende Retskyndige der var den, der almindelig maatte antages at have det bedste Kjendsskab til engelsk Ret, og saa blev der stadig nævnt mig den Retskyndige, som jeg brugte, og det forekommer mig virkelig, at naar der var Tale om saa store Pengesummer — Salgssummen løb jo op til 3,600,00 Kr. —, er det en noget smaalig Anke, at man for at faae den bedste juridiske Veiledning, man tror at kunne faae, har forarsaget Statskassen en Udgift af 1,000 Kr. Den ærede Ordfører mente, at der var andre Grunde, men som han sagde vare af mere privat Natur (Nim�stad: Personlig Natur!). Naa, personlig Natur. Ja, jeg tør dog forsikre, at der ikke er nogen anden Grund end den, jeg anførte (Afbrydelse af Nim�stad). Ja, hvis den ærede Ordfører vil nævne den, saa har jeg ikke Noget imod at høre derpaa. Det var det, jeg væsentligt havde at sige. Jeg skal ikke komme ind paa en almindelig Diskussion af Spørgsmaalet om teknisk Assistance til Statsrevisionen, men skal blot bemærke, at den ærede Ordfører nævnte et Exempel, hvor det efter hans Mening skulde have kunnet gjøres Gavn, og som han uddrog af det Faktum, som formodentlig vil komme under Forhandling senere, nemlig, at nogle af Kanonbaadene have faaet en noget større Styrlastighed, end der var paatænkt efter Planen. Han mente, at lige over for et saadant Spørgsmaal vilde det være overmaade godt, om Statsrevisionen havde en saadan teknisk Assistance. Det er imidlertid ikke muligt at se, hvor til dette skulde nytte i en saadan Sag. For at konstatere bagefter, at der er en saadan for stor Styrlastighed, behøves den tekniske Assistance aabenbart ikke; thi det kan Statsrevisionen faae oplyst ligesom af Ministeren. Skulde man derimod først forelægge Tegningerne for Statsrevisionens tekniske Assistent, saa blev virkelig Statsrevisionens tekniske Assistent den egentlige Minister, og det, man ellers kalder Ministeriet, blev et Departement, som indsendte sine Forslag til Approbation af ham. Men var der nu en saadan dygtig Tekniker, der forstod sine Ting meget bedre end Ministerens Teknikere, var der saa ikke en bedre